

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

navrhovatele:

XX

bytem XX

zastoupen advokátem Mgr. Janem Pořízkem
sídlem Kováků 554/24, Praha 5

proti

odpůrci:

Statutární město Jablonec nad Nisou

sídlem Mírové náměstí 3100/19, Jablonec nad Nisou
zastoupen advokátem JUDr. Michalem Bernardem,

Ph.D.

sídlem Klokotská 103, Tábor

za účasti osob zúčastněných na řízení:

I. XX

bytem XX

II. XX

bytem XX

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy - Územního plánu Jablonec nad Nisou ze dne 18. 5. 2017, č. j. ZM/112/2017,

takto:

- I. Návrh na zrušení části opatření obecné povahy - Územního plánu Jablonec nad Nisou ze dne 18. 5. 2017, č. j. ZM/112/2017, v části vymezující na pozemcích p. č. st. [REDACTED], st. [REDACTED], st. [REDACTED], st. [REDACTED], st. [REDACTED], st. [REDACTED], st. [REDACTED], st. [REDACTED], st. [REDACTED], st. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], vše v k. ú. [REDACTED], veřejně prospěšnou stavbu dopravní infrastruktury D.5 a tramvajovou trať, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobám zúčastněným na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Podaným návrhem se navrhovatel domáhá zrušení části opatření obecné povahy - Územního plánu Jablonec nad Nisou ze dne 18. 5. 2017, č. j. ZM/112/2017, (dále jen „územní plán“), a to v rozsahu vymezení veřejně prospěšné stavby dopravní infrastruktury D.5 a tramvajové trati na pozemcích p. č. st. [REDACTED], st. [REDACTED], st. [REDACTED], st. [REDACTED], st. [REDACTED], st. [REDACTED], st. [REDACTED], st. [REDACTED], st. [REDACTED], st. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], vše v k. ú. [REDACTED].
2. Navrhovatel uvedl, že je vlastníkem pozemku p. č. st. [REDACTED] v k. ú. [REDACTED], jehož součástí je stavba č. p. [REDACTED]. Tuto stavbu v [REDACTED] ulici, tedy v historickém centru [REDACTED] u, žalobce užívá jednak k bydlení a jednak k provozu restaurace [REDACTED] a restaurace s kavárnou [REDACTED]. [REDACTED] ulice je jednosměrnou komunikací, nepřilíši zatíženou automobilovou dopravou, je zde pěší zóna. Přes tyto parametry zde byla územním plánem vymezena veřejně prospěšná stavba dopravní infrastruktury D.5, tedy tramvajová trať prodlužující trať dosavadní. Na pozemcích v [REDACTED] ulici je vymezena plocha VK, tedy plocha veřejných prostranství – komunikace. Pokud by tato plocha byla využita k realizaci stavby tramvajové trati, stavební práce a následný provoz trati by zásadním způsobem omezily vlastnické právo navrhovatele. Stavba č. p. [REDACTED] má poškozené klenby a sníženou únosnost, původcem tohoto stavu jsou zejména autobusy a nákladní automobily. Stav některých dalších budov v [REDACTED] ulici je přitom obdobný. Stavba a následné provozování tramvajové trati budou zdrojem zvýšeného hluku a vibrací. Realizace tramvajové trati rovněž znemožní podélné parkování v ulici, čímž bude navrhovatel omezen. Stavební práce i následný provoz tramvajové trati pak negativně ovlivní i podnikání navrhovatele, neboť jednak budou průjezdy tramvají komplikovat zásobování, hluk a přítomnost dopravy pak bude odrazovat zákazníky navrhovatele, jichž nebude [REDACTED] ulicí procházet tolik jako doposud.

3. Navrhovatel upozornil na Nejvyšším správním soudem formulovaný algoritmus přezkumu opatření obecné povahy a v návaznosti na něj konstatoval, že odpůrce měl k vydání územního plánu pravomoc a zřejmě ani nepřekročil meze své působnosti, v dalších algoritmu
však již územní plán neobstojí. Navrhovatel upozornil na nezbytnou podmínku přezkoumatelnosti územního plánu, upozornil, že prodloužení tramvajové trati do centra XX bylo v minulosti plánováno v ulici 5. května, teprve posléze přibyla varianta vedená XX ulicí. Vždy se však jednalo o dvě vzájemně se vylučující varianty. Tomu odpovídají i územně analytické podklady, konkrétně jejich 4. aktualizace ke dni 31. 12. 2016. Vymezení prodloužení tramvajové trati v některých částech územního plánu však variantnosti dvou řešení neodpovídá. Z hlavního výkresu (č. 3), výkresu veřejně prospěšných staveb (č. 6) i koordinačního výkresu (č. 7) plyne, že jde spíše o propojený okruh, než o dvě varianty, ale jednoznačně to určit nelze. V textové části územního plánu je u stavby D.5 na straně 72 uveden údaj o délce 954 metrů, což je nepochybně délka okruhu vedeného XX ulicí a zároveň ulicí XX. Vedení trasy jako okruhu je pak přímo popsáno na straně 145 textové části územního plánu. Z kapitoly L, strany 1355, odůvodnění územního plánu, která obsahuje vyhodnocení připomínek, naopak plyne, že prodloužení tramvajové trati nemá být řešeno okruhem, ale jen XX ulicí. To potvrzuje i zápis č. j. 14134/2015 z mimořádného společného jednání Výboru pro územní plánování a strategii rozvoje města a Dopravního výboru zastupitelstva odpůrce konaného 7. 3. 2016.
4. Z odůvodnění územního plánu tedy dle navrhovatele není zřejmé, zda půjde v případě prodloužení tramvajové trati o jednu z alternativních, vzájemně se vylučujících variant, nebo zda půjde o okruh. Rozpory nejsou v územním plánu vysvětleny, byly zřejmě vytvořeny záměrně, neboť řada občanů by s trasou vedenou XX ulicí nesouhlasila. Územní plán je tedy vnitřně rozporný a nesrozumitelný. Další pochybení spatřuje navrhovatel v tom, že pořizovatel měl postupovat podle § 47 odst. 5 stavebního zákona ve znění účinném v době zahájení procesu pořizování územního plánu, tedy uložit zpracování konceptu ověřujícího variantní řešení územního plánu, aby mohla být následně vybrána výsledná varianta. V případě napadeného územního plánu byl koncept vypracován, prodloužení tramvajové trati nicméně stejně jako zadání územního plánu neobsahoval. Tak zásadní změna oproti zadání a konceptu, jakou je prodloužení tramvajové trati a zřízení terminálu veřejné osobní dopravy by neměla být po fázi konceptu, jenž byl určen k prověření variant využití území, bez jejího opakování provedena. Na závažnosti tohoto pochybení nic nemění změna právní úpravy od r. 2013, k níž došlo až po skončení fáze konceptu.
5. Územní plán dle navrhovatele neobstojí ani pro rozpory se zákonem. Územně analytické podklady pro správní obvod obce s rozšířenou působností XX, které představovaly závazné mantinely, v jejichž rámci byl odpůrce povinen se při vydání územního plánu pohybovat, obsahují varianty prodloužení tramvajové trati buď XX ulicí, nebo ulicí XX. Provedení prodloužení okruhem naopak jako záměr nevymezují. V územně analytických podkladech specifikované řešení je závazným limitem využití území, který územní plán nerespektuje, odklon od územně analytických podkladů dokonce ani nevysvětluje.

Je proto nezákonný i nepřezkoumatelný. [XX] ulice a všechny v ní umístěné stavby se nachází na území městské památkové zóny, v ulici jsou tři stavby, které jsou kulturními památkami, a další nemovité kulturní památky i jiné cenné budovy se nachází poblíž. Prohlášení nemovitých věcí za kulturní památky představuje závazný limit využití území, v územním plánu proto nelze vymezovat prvky, jejichž realizací by mohlo dojít ke znehodnocení kulturních památek, ať už prostřednictvím jejich přímého poškození nebo snížením jejich kulturní hodnoty. Dle navrhovatele nebyly vyváženým způsobem zohledněny různé veřejné i soukromé zájmy, ale nade vše byl upřednostněn zájem vybudování tramvajové trati v [XX] ulici mj. za účelem vyčerpání dotace. Střet zájmů na ochraně kulturního dědictví a na prodloužení tramvajové trati nebyl v procesu pořízení územního plánu řešen. Realizace záměru není v souladu ani se zájmem na hospodárném vynakládání veřejných prostředků, trať by vedla nedávno zrekonstruovaným centrem města, část rekonstruovaných komunikací by byla znehodnocena.

6. Navrhovatel dále poukazuje na nepřiměřenost územního plánu. Ta spočívá v tom, že účelu napadené části územního plánu, tedy prodloužení tramvajové trati do plánovaného terminálu v centru [XX], lze dosáhnout s využitím i jen jedné trasy vedené buď [XX], nebo [XX] ulicí, což by bylo šetrnější k vlastníkům přilehlých nemovitostí. Není zapotřebí budovat okruh vedoucí oběma ulicemi. To platí bez ohledu na to, že z důvodu nedostatečné šíře ulic by v případě využití jen jedné z těchto tras nebylo možno vybudovat trať jako dvoukolejnou. Fakticky dvoukolejný provoz umožněný využitím okruhu není nutný. I stávající trať je z velké části realizována jako jednokolejná. Za jednoznačně vhodnější nejen z pohledu ochrany subjektivních práv pak navrhovatel považuje trasu vedoucí [XX], která prošla před několika lety rekonstrukcí, v jejímž rámci byla rozšířena, je tedy dostatečně prostorná pro umístění trati. [XX] ulice je užší, průjezdy tramvají budou komplikovat zásobování, hluk bude v této ulici citelnější.
7. Odpůrce v písemném vyjádření k návrhu konstatoval, že územní plán byl vydán v souladu s procesními i hmotněprávními předpisy, je proporcionální, není v rozporu s politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací kraje nebo se stanovisky dotčených orgánů a krajského úřadu. Odpůrce poukázal na judikaturu Ústavního soudu a správních soudů týkající se mezi soudního přezkumu opatření obecné povahy, dle níž je třeba bránit excesům a v souladu se zásadou zdrženlivosti nevnucovat obcím jedinou z více možných variant využití území. Nárok na změnu způsobu využití pozemku dle judikatury dovodit nelze. Odpůrce namítá naprostou procesní pasivitu navrhovatele v průběhu pořizování napadeného opatření obecné povahy. Navrhovatel nepodal žádné připomínky k návrhu zadání, žádné námítky k řádnému veřejnému projednání v říjnu 2015, ani k opakovanému veřejnému projednání v srpnu 2016. Odpůrce tak neměl možnost jakékoli námítky navrhovatele zjistit ani na ně reagovat. Záměr prodloužení tramvajové trati nebyl předmětem námitek či připomínek ani žádné další osoby, všechny orgány se k němu vyjádřily kladně. Nad rámec požadavků stavebního zákona byly pořádány veřejné besedy, setkání byla medializována, zvukové záznamy z besed byly umístěny na internetových stránkách města, pro veřejnost byla připravena brožura i vylepovány informativní plakáty. Odpůrce k otázce pasivity navrhovatele

odkázal na bohatou judikaturu správních soudů i Ústavního soudu, z níž plynou zásadní dopady této pasivity na důvodnost návrhu na zrušení opatření obecné povahy.

8. Dle odpůrce není navrhovatel věcně legitimován jednak s ohledem na svou dosavadní pasivitu, dále s ohledem na to, že plánovaný záměr tramvajové trati nezasahuje na pozemek navrhovatele, nýbrž pouze na pozemek sousední, a také vzhledem k tomu, že navrhovatelem zmiňované zásahy do jeho hmotných práv se týkají až následných fází povolovacího procesu záměru stavby prodloužení tramvajové trati, především řízení o umístění stavby. Navrhovatel bude moci jako účastník řízení v rámci následných povolovacích procesů hájit svá práva a zájmy, tedy brojit proti hluku, vibračním či omezení přístupu ke své nemovitosti, příslušný dotčený orgán bude moci v této fázi hájit zájmy na úseku památkové péče. Námitky navrhovatele týkající se památkové péče jsou zcela mimo možné zásahy do jeho hmotných práv. Plán ochrany městské památkové zóny [XX] trasování tramvajové trati neřeší, tedy je nevylučuje. V rámci koordinovaného stanoviska odborných složek Krajského úřadu pro Liberecký kraj byl návrh územního plánu akceptován. Napadené opatření obecné povahy bylo řádně vyhodnoceno

z hlediska vlivů na životní prostředí v procesu SEA, jehož součástí byla hluková studie „Prodloužení tramvajové trati do prostoru přestupního místa VOD Jablonec – Střed“, a má souhlasná stanoviska dotčených orgánů, včetně orgánu ochrany veřejného zdraví a orgánu památkové péče. S trasováním tramvajové trati [XX] ulicí, přes Dolní náměstí až do prostoru navrženého terminálu v ploše stávajícího autobusového nádraží počítal již původní platný územní plán Jablonce nad Nisou, který byl schválen 8. října 1998. Dle dostupných podkladů tehdy navrhovatel neuplatnil k původní trase tramvajové trati žádné námitky ani připomínky. V roce 2006 byla tato trasa z platného územního plánu vypuštěna.

S trasováním tramvajové trati [XX] ulicí historicky počítal v jedné z variant i projekt Regiotram Nisa.

9. Proces přijímání územního plánu popsal odpůrce tak, že požadavek na prověření možnosti rozvoje tramvajových tratí s návazností na terminál veřejné dopravy a město Liberec a požadavek na umístění terminálu veřejné osobní dopravy se objevil v zadání napadeného územního plánu schváleném v září 2010. Požadavky byly koncipovány jako invariantní, ani žádný z dotčených orgánů nepožadoval zpracování záměru ve variantách. Koncept územního plánu ze září 2011 navrhoval prodloužení tramvajové trati od stávající konečné stanice tramvaje u Tyršova parku do přednádražního prostoru vlakového nádraží. Tato koncepce nebyla dotčenými orgány, oprávněnými investory, ani veřejností kladně přijata. Ve fázi společného jednání o návrhu územního plánu v říjnu 2012 došlo k přehodnocení umístění terminálu veřejné osobní dopravy. V souvislosti s požadavkem na prodloužení tramvajové trati do centra byl navržen nový přestupní terminál veřejné osobní dopravy v prostoru mezi ulicemi 5. května a Kamenná. Trasa prodloužení tramvaje byla navržena ul. [XX] a dále jako zokruhovaná ul. [XX] přes Dolní náměstí, [XX], [XX] a [XX]. Po konzultacích nových záměrů s nadřízeným orgánem bylo konstatováno, že není třeba se vracet do společného jednání. Popsané řešení bylo zpracováno v rámci úpravy návrhu ÚP Jablonec nad Nisou pro

veřejné projednání v říjnu 2015. Opakované veřejné projednání v srpnu 2016 na navrženém řešení prodloužení tramvajové trati nic nezměnilo.

10. K jednotlivým námitkám navrhovatele odpůrce uvedl, že soud je vázán návrhovými body a nepřezkoumává opatření obecné povahy v jakémkoliv přezkumném kroku z úřední povinnosti. Argument navrhovatele, že měla být opakována fáze konceptu, je irelevantní a v rozporu s platnými předpisy, neboť v té době již platná a účinná novela stavebního zákona tuto fázi projednání vypustila. Práva navrhovatele mohla být uplatněna při veřejném projednání návrhu ÚP. To se však nestalo, což nelze přičítat k tíži odpůrce. K tvrzení navrhovatele o dvou vzájemně se vylučujících variantách řešení odpůrce uvádí, že prodloužení tramvaje a umístění terminálu veřejné osobní dopravy je v územním plánu navrženo proto, aby byl dle požadavků zadání územního plánu vytvořen přímý přestup mezi jednotlivými systémy veřejné osobní dopravy (bus-tram-vlak), což je požadavek plynoucí z politiky územního rozvoje. Proto je umístění terminálu závislé na polohách, kde lze propojit všechny systémy veřejné dopravy. Navrhovatel si plete fázi pořizování územního plánu s pozdějšími realizačními fázemi, zejména územním a stavebním řízením, které však jsou mimo podrobnost územního plánování. V územním plánu zakotvená dopravní koncepce prodloužení tramvajové trati do prostoru nového přestupního terminálu je invariantní a jedná se o okružní trasu. Výroková část územního plánu, odůvodnění i pokyn určeného zastupitele ze dne 8. 6. 2015 důsledně pracují s invariantním řešením – zokružováním. Pokud jde o navrhovatelem citované vyhodnocení připomínky v průběhu pořizování územního plánu, jednalo o rozsáhlé připomínky k fázi konceptu územního plánu týkající se celkového dopravního řešení územního plánu. Je v souladu se zákonem, pokud došlo k úpravě koncepce dopravy oproti návrhu územního plánu pro společné jednání, který nenaplňoval úkoly, vytyčené ve schváleném zadání. Navrhovatel a další dotčené osoby mohly uplatňovat svá práva v rámci řízení o návrhu územního plánu prostřednictvím námitek a připomínek, dotčené orgány mohly uplatnit ve stejné fázi svá stanoviska, která byla kladná.

11. Odpůrce dále s odkazem na § 26 odst. 1 stavebního zákona uvedl, že výkres záměrů územně analytických podkladů není limitem využití území. Závěr navrhovatele, že se jedná o závazný limit využití území, nemá oporu v právních předpisech a je nesprávný. Limity jsou dle vyhlášky č. 500/2006 Sb. v územně analytických podkladech obsaženy ve Výkresu limitů, kde pochopitelně prodloužení tramvajové trati uvedeno není. Argumentací navrhovatele ohledně rozporu veřejných a soukromých zájmů by se soud neměl z důvodu pasivity navrhovatele v procesu přijímání územního plánu vůbec zabývat. Potřebnost a veřejný zájem na prodloužení tramvajové trati vyplývá z podkladů, ze samotného územního plánu, je i výslovně vyjádřena v § 5 odst. 1 zákona o drahách. Při rekonstrukci Dolního náměstí a ulice se s budoucí možností vedení tramvajové trati počítalo, a z hlediska hospodárnosti tak při její realizaci nedojde k neúměrnému zásahu. Navrhovatelem

doporučované trasování pouze ulicí 5. května není nepochybně vhodnější. Navrhovatel v hodnocení pomíjí dopad na plynulost dopravy na silnici I. třídy a přímý zásah do vlastnictví jiných osob. I tato ulice byla nedávno rekonstruována. K otázce nepřiměřenosti opatření obecné povahy odpůrce opětovně odkazuje na judikaturu správních soudů, z níž dovozuje, že navrhovatel se nepřiměřenosti úspěšně dovolávat nemůže, jestliže byl v předchozím procesu pasivní. Detailní prostorové a technické řešení je navíc předmětem projektové dokumentace a územního a stavebního řízení. Odpůrce doplňuje, že trasa je v části zokruhování v nyní dokončované dokumentaci pro územní rozhodnutí vedena tzv. splítkou, tedy dvojicí kolejnic v souběhu. To je prostorově úsporné řešení nevylučující stání zásobování v ulici a umožňující v budoucnu jednosměrný provoz. Zastávka, ve které skutečně není možné zásobování, je v rozpracované dokumentaci v poloze u kostela sv. tak, aby nezamezila zásobování žádného z obchodů a restaurací. Ulice je dnes pěší zónou a bude jí i nadále. Vedení tramvajové trati pěší zónou je standardní řešení. Z uvedených důvodů odpůrce navrhuje zamítnutí návrhu.

12. Navrhovatel v podané replice reagoval tak, že zásada zdrženlivosti soudního přezkumu nemá v tomto řízení místo, neboť územní plán Jablonce je excesem, před nímž je třeba vlastníky nemovitostí chránit. Navrhovateli jde o zachování dosavadního využití území. Ke své předchozí pasivitě v procesu přijímání územního plánu uvedl, že v návrhu zadání nebylo napadené prodloužení tramvajové trati obsaženo. Námitky proti návrhu pro veřejné projednání nepodal, neboť zde bylo prodloužení trati navrhováno jak v ulici , tak v ulici. Předpokládal tedy, že se jedná o dvě možné varianty, nikoli o okruh. Okruh vedený oběma ulicemi nebyl v minulosti obsažen v žádném z úkonů odpůrce. Navrhovatel předpokládal, že výběr konkrétní trasy bude proveden až po vydání územního plánu . Zastupitelstvo odpůrce usnesením č. ZM/60/2016 vybralo trasu vedenou ulicí přes Dolní náměstí, o okruhu nebyla zmínka. Nepodání námitek navrhovatelem, které navíc zavinil odpůrce nesrozumitelností vymezeného řešení, rozsah přezkumu územního plánu nijak neomezuje.
13. Navrhovatel dále uvedl, že se považuje za aktivně legitimovaného k podání návrhu, neboť napadená část územního plánu jej zkracuje na právech. Původní vymezení tramvajové trati v ulici ve starém územním plánu bylo v r. 2006 zrušeno, ani tehdy však trasa nebyla zachycena jako okružní. Územní plán je vnitřně rozporný a nesrozumitelný. Uvedl, že je-li limitem využití území náležitost územně analytických podkladů, pak jsou limitem i územně analytické podklady jako takové. Legitimní je i námitka dotčení kulturních památek. Přijaté řešení nebylo v územním plánu řádně odůvodněno, pokud bylo přijato na základě podané připomínky, zasahuje nedůvodně do práv osob, které připomínku nepodaly. Navrhovatel považuje za vhodnější realizaci trati ulicí 5. května. Územním plánem zachycené řešení je dle něj zjevně nepřiměřené.
14. Podáním návrhu bylo zahájeno řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části dle části třetí, hlavy druhé, dílu sedmého zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

15. Nejprve se soud zabýval aktivní legitimací navrhovatele, vycházel přitom z následujících východisek. Ustanovení § 101a odst. 1 s. ř. s. přiznává právo podat návrh na zrušení opatření obecné povahy tomu, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Zákonná úprava je tedy založena na podmínce tvrzení porušení práv navrhovatele, přičemž k tomuto tvrzenému porušení muselo dojít přímo opatřením obecné povahy. K výkladu citovaného ustanovení se již vyjádřila judikatura Nejvyššího správního soudu (např. usnesení ze dne 30. 11. 2006, č. j. 2 Ao 2/2006 – 62, usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, publ. ve Sb. NSS č. 1910/2009; či rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-185; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

16. Navrhovatel opřel svou aktivní legitimaci o vlastnictví pozemku p. č. st. x v k. ú. x, jehož součástí je budova č. p. x a který sousedí s pozemky, jež byly územním plánem vymezeny pro případnou budoucí realizaci prodloužení tramvajové trati do centra Jablonce nad Nisou. Tyto tvrzené skutečnosti soud ověřil z grafické části územního plánu i jeho části textové, vlastnické právo navrhovatele k pozemku p. č. st. x nebylo odpůrcem sporováno. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 4. 2010, č. j. 8 Ao 1/2010-89, připustil aktivní procesní legitimaci vlastníků nemovitostí, jež sousedí s územím regulovaným napadeným opatřením obecné povahy, pokud tvrdí, že jejich vlastnické nebo jiné věcné právo by bylo přímo dotčeno určitou aktivitou, jejíž provozování na regulovaném území tento plán připouští. Napadený územní plán připouští zbudování tramvajové trati před pozemkem a domem navrhovatele, který mj. tvrdí možné zásahy do svého vlastnického práva vzniklé v důsledku případné realizace této tramvajové trati. Vzhledem k uvedenému dospěl soud k závěru,
že navrhovatel je k podání návrhu na zrušení jím vymezené části územního plánu aktivně procesně legitimován.

17. Přezkum opatření obecné povahy vychází z § 101b odst. 2 a § 101d odst. 1 s. ř. s. Z těchto ustanovení vyplývá, že soud přezkoumává opatření obecné povahy pouze v rozsahu, který navrhovatel uplatnil v návrhu nebo ve lhůtě uvedené v ustanovení § 101b odst. 1 s. ř. s. Povinností navrhovatele je proto tvrdit, že opatření obecné povahy nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Soud tak může k návrhu
podle § 101d odst. 2 s. ř. s. shledat, že návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je důvodný, neboť opatření obecné povahy nebo jeho části jsou v rozporu se zákonem, nebo že ten, kdo je vydal, překročil meze své působnosti a pravomoci, anebo že opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem.

18. Nad rámec návrhových bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného opatření obecné povahy, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného opatření podle § 101b odst. 4 ve spojení s ustanovením § 76 s. ř. s.

19. V daném případě soud neshledal, že by napadené opatření obecné povahy bylo nicotným správním aktem. Územní plán byl vydán jako opatření obecné povahy zastupitelstvem města Jablonce nad Nisou, přičemž nic nesvědčí o tom, že by při jeho vydání překročilo zastupitelstvo meze zákonem vymezené působnosti. Ani navrhovatel v tomto směru

ničeho nenamítá. Soud proto přistoupil k posouzení napadené části územního plánu z hlediska uplatněných návrhových bodů.

20. K projednání návrhu nařídil soud ústní jednání. Při něm zástupce navrhovatele setrval na stanovisku uplatněném v návrhu a replice. Dodal zejména, že dle jeho názoru nebyl odpůrce oprávněn na základě pokynu určeného zastupitele měnit návrh územního plánu po společném jednání. Také odpůrce své stanovisko nezměnil. Pan [XX] jako osoba zúčastněná uvedl, že byl pozván na jediné jednání radních, kde byli ubezpečováni, že záměr nebude realizován v dohledné době, preferována byla spíše varianta ulic [XX]. Minulá rekonstrukce [XX] ulice byla pro vlastníky přilehlých objektů zatěžující. Rovněž pan [XX] jako osoba zúčastněná se nestavěl kladně k realizaci tramvajové trati v [XX] ulici, uvedl, že to ohrozí podnikání v lokalitě Dolního náměstí, kde nájemci provozoven opustí prodejny.
21. Podle § 77 s. ř. s. ve spojení s § 129 odst. 1 o. s. ř. provedl soud dokazování Čtvrtou aktualizací územně analytických podkladů Jablonce nad Nisou, z jejichž příslušných částí plyne, že ve výkresu limitů využití území není prodloužení tramvajové trati zachyceno a ve výkresu záměrů a navazující textové části jsou jako záměry č. 37 a 38 popsány dvě varianty prodloužení tramvajové trati vedoucí ulicemi [XX] a [XX]. Další dokazování soud neprováděl, neboť účastníky obsáhle navrhované důkazy byly z velké části součástí spisového materiálu, popřípadě je soud považoval vzhledem ke svému právnímu názoru na věc za nadbytečné (fotografie, usnesení zastupitelstva odpůrce ze dne 24. 3. 2016, fotomapy, fotodokumentace, zápis z jednání výborů ze dne 7. 3. 2016, tisková zpráva, vyjádření podnikatelů ze [XX] ulice, plán ochrany městské památkové zóny či výpis z památkového katalogu).
22. Z materiálů předložených odpůrcem soud zjistil, že na podkladě zadání územního plánu schváleného zastupitelstvem města Jablonce nad Nisou dne 30. 9. 2010 byl vypracován nejprve koncept územního plánu, jenž byl veřejně projednán 17. 8. 2011. Koncept navrhoval prodloužení tramvajové trati do prostoru vlakového nádraží, nikoli do centra města. Následovala fáze vypracování návrhu územního plánu, o němž se konalo společné jednání [XX] dne [XX] 3. [XX] 10. [XX] 2012. Na základě stanovisek dotčených orgánů i s ohledem na záměry nového politického vedení města došlo před veřejným projednáním návrhu územního plánu k jeho úpravě. V této fázi bylo do návrhu územního plánu včleněno prodloužení tramvajové trati do centra města tak, jak bylo nakonec schváleno. První veřejné projednání návrhu územního plánu se konalo dne 7. 10. 2015, přičemž oznámení o konání veřejného zasedání obsahovalo poučení o právu každého podat připomínky a o právu vlastníků podat námítky proti návrhu územního plánu nejpozději do 7 dnů od veřejného projednání. Na základě veřejného projednání a dohodovacích jednání došlo k úpravám návrhu územního plánu, k jehož projednání se dne 22. 8. 2016 konalo opakované veřejné projednání. Byl vypracován návrh rozhodnutí o uplatněných námítkách a návrh vyhodnocení připomínek uplatněných k návrhu územního plánu, k němuž dotčené orgány poskytly svá souhlasná stanoviska. Poté byl územní plán

usnesením zastupitelstva odpůrce ze dne 18. 5. 2017, č. j. ZM/112/2017, přijat jako opatření obecné povahy. Ze spisového materiálu neplyne, že by navrhovatel kdykoli v průběhu procesu tvorby a přijímání územního plánu uplatnil jakékoli námítky či připomínky.

23. Soud nejprve předesílá, že správní soudy zastávají přístup k přezkumu územně plánovací dokumentace vyznačující se na straně jedné striktní zdrženlivostí, pokud jde o přímé zasahování moci soudní do výkonu ústavního práva na územní samosprávu, na straně druhé však také reflektující povinnost chránit ústavní práva jednotlivců, která mohou být výkonem samostatné působnosti územních samosprávných celků dotčena. K této otázce se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 31. 8. 2011, č. j. 1 Ao 4/2011 - 42:
24. *„Výsledek, nový územní plán, vyjadřuje rovnováhu, kompromis mezi zájmy obce, stanovisky dotčených orgánů, vlastníků pozemků a staveb i sousedních obcí. Cílem je dosáhnout obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů při harmonickém využití území. Takový kompromis může nabýt celé řady podob a konkrétní volba využití určitého území reflektuje i aktuální politickou vůli v orgánech obce. Ke stávajícímu způsobu využití dotčených pozemků musí orgány samospráv z povahy věci přihlížet v souladu se zásadou legitimního očekávání, vzhledem k územnímu a společenskému vývoji však nelze očekávat absolutní neměnnost poměrů.“*
25. *Nejvyšší správní soud zároveň s odkazem na svou ustálenou judikaturu podotýká, že k otázce přiměřenosti v pátém kroku algoritmu je třeba k soudnímu přezkumu přistupovat s nejvyšší opatrností a zdrženlivostí a posuzovat ji v kontextu práva obce na samosprávu, což inherentně obsahuje i právo uspořádat své územní poměry podle vlastních představ v zákonem vymezených mantinelech. Územní plánování však na druhé straně představuje natolik závažný zásah do vlastnických a jiných majetkových práv, že se Nejvyšší správní soud nemůže zříct svého úkolu a je povinen bdít nad zjevnými excesy a extrémními zásahy do ústavních práv jednotlivce. Naplňuje tak svou přirozenou roli ochránce práv v celém komplikovaném procesu a dbá na to, aby případný zásah byl v souladu se zásadou subsidiarity soudního přezkumu a minimalizace zásahu.“* (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz)
26. Navrhovateli lze přisvědčit, že Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vymezil, v čem spočívá algoritmus soudního přezkumu opatření obecné povahy. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 – 98, „spočívá algoritmus soudního přezkumu opatření obecné povahy (§ 101d odst. 1 a 2 s. ř. s.) v pěti krocích; za první, v přezkumu pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy; za druhé, v přezkumu otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti (jednání ultra vires); za třetí, v přezkumu otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem; za čtvrté, v přezkumu obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu opatření obecné povahy (nebo jeho části) se zákonem (materiální kritérium); za páté, v přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality.“

27. Soud rovněž považuje za potřebné poukázat na správní judikaturu týkající se pasivity navrhovatele v procesu přípravy a přijímání opatření obecné povahy. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010-116, „...pokud účastník, brojící proti procesním vadám při přijímání opatření obecné povahy, proti věcné správnosti přijatého řešení, anebo proti neproporčním důsledkům, které plynou z opatření obecné povahy (třetí až pátý problémový okruh algoritmu), mohl při přiměřené péči o svá práva podat věcné námitky či připomínky proti správnosti připravovaného řešení a bez objektivních důvodů tak neučinil, nemůže Nejvyšší správní soud bez závažných důvodů porušit právní jistotu dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územního plánu a nyní tento územní plán respektují. Mohlo by tím docházet k situacím, že by účastníci v průběhu přípravy neaktivní měli výhodnější postavení a jejich práva by byla chráněna ve větší míře než práva účastníků, kteří svá práva zákonem předpokládaným způsobem hájili (*vigilantibus iura*).“ Podle navazujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010-185, „...za tyto závažné důvody je třeba považovat porušení kogentních procesních a hmotněprávních norem chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a obsah opatření obecné povahy. Zda se jedná o závažný důvod, je třeba posoudit s ohledem na veškeré relevantní okolnosti případu a snesené argumenty stran řízení.“ Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2013, sp. zn. I. ÚS 1472/12, je třeba závěry rozšířeného senátu Nejvyššího soudu přijaté v usnesení č. j. 1 Ao 2/2010-116 vnímat tak, že „i v případě dříve procesně pasivního navrhovatele je namíste se věcně zabývat jím vznesenými námitkami nezákonnosti opatření obecné povahy, pokud by tím ovšem nebyla (nepřiměřeně) zasažena práva (či zakotveny povinnosti) těch subjektů, jež dosud jednaly v dobré víře v zákonnost napadeného opatření obecné povahy.“
28. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2011, č. j. 6 Ao 5/2011-43, „...není možné po soudu požadovat, aby provedl odbornou úvahu ve směru vážení důležitých veřejných zájmů či veřejného zájmu a ochrany vlastnictví navrhovatelů, aniž by tuto úvahu před ním provedl příslušný správní orgán. Nejvyšší správní soud by takovýto postup považoval za rozporný s ústavní zásadou dělby moci, s právem na samosprávu i s ochranou právní jistoty dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územně plánovací dokumentace a nyní tuto územně plánovací dokumentaci respektují. Nepodáním připomínek k otázce přiměřenosti zásahu do práv navrhovatelů napadeným opatřením obecné povahy (tedy k otázce proporcionality) bez objektivních důvodů se účastníci sami zbavili možnosti, aby jejich připomínky byly náležitě vypořádány správním orgánem a aby poté o zákonnosti takového vypořádání rozhodl soud.“ (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 AOs 3/2013-29).
29. Z citované judikatury plyne, že předchozí pasivita navrhovatele má být v soudním řízení o přezkumu opatření obecné povahy zohledněna. Ve třetím a čtvrtém kroku algoritmu soudního přezkumu soud v případě, že shledá vady, posuzuje, zda je pro zrušení opatření obecné povahy dán závažný důvod, resp. zda by případným zrušením opatření obecné povahy nebyla nepřiměřeně zatížena práva jiných subjektů. V pátém kroku algoritmu pak má pasivita navrhovatele v procesu přípravy opatření obecné povahy důsledky zcela zásadní, neboť soud není s ohledem na princip dělby moci oprávněn „v první linii“

posuzovat proporcionalitu přijatého řešení. Námitky dříve pasivního navrhovatele týkající se přiměřenosti opatření obecné povahy proto nemohou být shledány důvodnými.

30. K navrhovatelem namítané vnitřní rozpornosti, nesrozumitelnosti a z toho plynoucí nepřezkoumatelnosti územního plánu, která má spočívat v tom, že není zřejmé, zda je prodloužení trasy tramvaje do centra koncipováno jako okruh nebo jako dvě vzájemně se vylučující trasy, soud uvádí, že názor navrhovatele nesdílí. Z textové i grafické části územního plánu bezpochyby plyne, že předmětné prodloužení trati tvoří v centru Jablonce okruh, jehož (návrhem napadená) část je vedena ulicí v sousedství domu a pozemku navrhovatele. Řešení trati okruhem je z grafických součástí územního plánu, které koneckonců označuje i sám navrhovatel, patrně bezrozporně. Ani text územního plánu nezavdává příčiny k pochybám o tom, zda snad není plánované prodloužení trati, vyjádřené ostatně jako jediná zokruhovaná veřejně prospěšná stavba D.5, koncipováno jako dvě varianty. Jedná se o jednu plánovanou stavbu tvořící okruh, což je zřejmé i z v územním plánu uvedené délky trati, jak na to navrhovatel sám poukázal. Jediná navrhovatelem konkrétně uvedená část územního plánu, která má dokládat vnitřní rozpornost a hovořit o více variantách, je text uvedený na str. 1355 a posléze zopakovaný na str. 1363 textové části územního plánu.
31. K tomu je především třeba uvést, že uvedený text v odůvodnění územního plánu je vypořádáním připomínek ke konceptu územního plánu, tedy připomínek podaných ve fázi, kdy prodloužení tramvajové trati nebylo zachyceno v posléze přijaté podobě, která se postupně vyvinula. V textu se hovoří o variantách umístění terminálu veřejné osobní dopravy ve vazbě na varianty prodloužení tramvajové trati. K tomu se dodává, že výbory dopravní a pro územní plánování doporučily zastupitelstvu „*řešení varianty realizace dopravního terminálu v prostoru mezi ulicemi Kamenná a Lipanská s vedením tramvajové trati ulicí.*“ O žádné jiné konkrétní variantě, než vedení tramvajové trati ulicí, zde není zmínka. Tento text zjevně neodůvodňuje výsledné zastupitelstvem v územním plánu přijaté řešení, nýbrž pouze zachycuje předchozí úvahy o tom, kam umístit terminál veřejné osobní dopravy a kudy k němu přivést tramvajovou trať. Není zde uvedeno nic více, než jakou variantu řešení v minulosti doporučily příslušné výbory zastupitelstvu města. Takováto reakce na připomínky podané ve fázi konceptu územního plánu nezpůsobuje vnitřní rozpornost či nesrozumitelnost územního plánu. Ani odpůrce nepopírá, že představy o konkrétním řešení prodloužení tramvajové trati se v průběhu času vyvíjely, finálně přijaté řešení nicméně z územního plánu jednoznačně a srozumitelně plyne. Jinou skutečností je, zda a jakým způsobem bude následně k realizaci prodloužení tramvajové trati přistoupeno, což nemá vliv na srozumitelnost samotného územního plánu.
32. Námitku, že výsledné prodloužení tramvajové trati do centra Jablonce nebylo zachyceno v konceptu územního plánu, kterážto fáze měla proto být opakována, či že jde dokonce o zásadní změnu oproti zadání územního plánu, soud nepovažuje za důvodnou. V kapitole e) zadání územního plánu jsou mj. zachyceny požadavky „*prověřit možnosti rozvoje tramvajových tratí s návazností na terminál veřejné dopravy a město Liberec*“ a „*navrhnout*

umístění terminálu veřejné osobní dopravy, prověřit možnosti uspořádání přímého přestupu mezi jednotlivými systémy veřejné osobní dopravy (bus-tram-vlak), vytvořit podmínky pro další přestupní místa mezi různými systémy veřejné dopravy.“ V kapitole i) zadání územního plánu je vyjádřen požadavek „navrhnout řešení hlavních závad v území“, mezi nimiž jsou výslovně uvedeny „nevyhovující systém dopravy v centru města“ a „absence odpovídajícího terminálu hromadné dopravy – propojenost kolejové a autobusové dopravy v rámci hromadné dopravy“. Podle § 47 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavebního zákona), slouží zadání územního plánu ke stanovení hlavních cílů a požadavků na zpracování návrhu územního plánu. Požadavky v oblasti veřejné osobní dopravy, včetně dopravy tramvajové, odpůrce v zadání zřetelně, byť v této fázi pochopitelně v obecnější rovině vymezil a v dalším procesu tvorby územního plánu z nich vycházel. Výsledně přijaté řešení pracující s umístěním terminálu veřejné osobní dopravy v centru města s možností přestupu mezi jednotlivými systémy hromadné dopravy, čehož je docíleno prodloužením tramvajové trati, nevybočuje z mezí zadání, naopak citované požadavky zadání naplňuje.

33. Je pravdou, že ve fázi konceptu územního plánu, jenž byl projednáván v r. 2011, bylo pracováno s variantou prodloužení tramvajové trati směrem k vlakovému nádraží, nikoli do centra města. Jak však uvedl sám navrhovatel, proces pořizování územního plánu je dynamický a obsah územního plánu se v průběhu procesu jeho tvorby může měnit. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 10. 2009, č. j. 6 Ao 3/2009-76, uvedl: „...jedná se o dlouhodobý proces, v němž se střetávají různé typy zájmů - vyhovění jednomu typu zájmů obvykle povede k poruše ve vztahu k zájmu jinému (či jiného). Jestliže do řešení po určitou dobu předvídaného vstoupí nová skutečnost, která významně modifikuje předpoklady, s nimiž výchozí fáze pořizování územního plánu počítaly, nelze než takovou skutečnost reflektovat. Z existence dřívějšího územního plánu či řešení navrhovaných v raných fázích územních plánování nelze dovozovat utvoření "závazné správní praxe" - tím by byla popřena sama podstata územního plánování.“
34. Krajský soud považuje za podstatné, že i přes změnu konkrétního řešení prodloužení tramvajové trati, která nastala až po fázi konceptu, setrval odpůrce i nadále v mezích stanovených v zadání územního plánu. Je pochopitelné, že představy samotného odpůrce o konkrétním řešení se v průběhu času měnily. Období od prvotní iniciace do schválení územního plánu bylo v daném případě desetileté, docházelo tedy i ke změnám v orgánech města včetně zastupitelstva. Koncept územního plánu byl dle § 48 odst. 1 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012 fází fakultativní, k níž bylo přistoupeno z vůle odpůrce, který tak dobrovolně stanovil v zadání územního plánu.
35. Soud souhlasí s navrhovatelem, že fáze konceptu, kterou již současná právní úprava procesu tvorby územního plánu nezná, sloužila mj. k prověření různých variant využití území. Ve vztahu k umístění terminálu veřejné osobní dopravy a prodloužení tramvajové trati však odpůrce požadavek na vypracování více variantních řešení nezadal, nebylo tedy pochybením, že koncept více variant neobsahoval. Neznaменá to však, že jedinou následně přijatelnou podobou územního plánu byla ta, zachycená v konceptu. Skutečnost, že mezi lety 2011, kdy byl koncept vypracován, a 2017, kdy byl územní plán přijat, došlo

k posunu preferovaného řešení, přičemž nebyl vyhotoven a projednán zcela nový koncept, nepředstavuje dle názoru soudu vadu procesu přijímání územního plánu, pro niž by měl být územní plán v napadené části rušen. Ustanovení § 48 a § 49 stavebního zákona ostatně neobsahovala úpravu obdobnou k § 53 odst. 2 stavebního zákona, která výslovně počítá s opakováním veřejného projednání návrhu územního plánu v případě podstatných změn. Veřejnost včetně dotčených vlastníků, jakož i veškeré dotčené orgány měly v daném případě možnost se nově navrhovanému řešení prodloužení trati do centra bránit při dvojím veřejném projednání návrhu územního plánu, který již obsahoval řešení nakonec přijaté. S ohledem na obsah podaných námitek, připomínek či stanovisek je zřejmé, že veřejnost či dotčené orgány s přijatým řešením zásadních problémů neměly. Je vhodné opět připomenout, že ani navrhovatel jakýchkoli námitek nepodal, přestože se v řízení nevyjevily žádné skutečnosti, které by mu v tom bránily. Takovou skutečností není tvrzená nesrozumitelnost územního plánu, kterou soud neshledal. I pokud by se navrhovatel, jak tvrdí, domníval, že odpůrce uvažuje o dvou variantách, z nichž jednu navrhovatel odmítal a druhou preferoval, měl být navrhovatel aktivní a v procesu tvorby územního plánu se především cestou námitek dožadovat jím preferovaného řešení.

36. Výše uvedená argumentace ohledně možnosti veřejnosti a oprávněných subjektů podávat v souvislosti s veřejným projednáním návrhu připomínky, námítky a stanoviska je platná i v případě námítky, že návrh nebylo možno měnit po provedeném společném jednání o něm. Tuto námitku nicméně navrhovatel vznesl až při jednání soudu dne 9. 4. 2019, tedy v rozporu s principem koncentrace řízení zakotveným v § 101b odst. 2 s. ř. s., pročez není třeba ji blíže vypořádávat.
37. V další námitce navrhovatel poukázal na 4. aktualizaci Územně analytických podkladů pro správní obvod obce s rozšířenou působností Jablonec nad Nisou, které dle navrhovatele představují závazné limity využití území a současně jako záměr vymezují dvě varianty prodloužení tramvajové trati, a to buď [XX], nebo [XX] ulic. Navrhovatel z tohoto důvodu považuje řešení trati okruhem za nezákonné.
38. Podle § 25 stavebního zákona, územně plánovací podklady tvoří územně analytické podklady, které zjišťují a vyhodnocují stav a vývoj území a územní studie, které ověřují možnosti a podmínky změn v území; slouží jako podklad k pořizování politiky územního rozvoje, územně plánovací dokumentace, jejich změně a pro rozhodování v území.
39. Podle § 26 odst. 1 stavebního zákona, územně analytické podklady obsahují zjištění a vyhodnocení stavu a vývoje území, jeho hodnot, omezení změn v území z důvodu ochrany veřejných zájmů, vyplývajících z právních předpisů nebo stanovených na základě zvláštních právních předpisů nebo vyplývajících z vlastností území (dále jen "limity využití území"), záměrů na provedení změn v území, zjišťování a vyhodnocování udržitelného rozvoje území a určení problémů k řešení v územně plánovací dokumentaci (dále jen "rozběr udržitelného rozvoje území").
40. Územně analytické podklady jsou bezpochyby závazným podkladem pro pořizování územního plánu obce, je tedy třeba je v procesu pořizování územního plánu zohlednit a

vycházet z nich. Rovněž však je třeba rozlišit pojmy „územně analytické podklady“ a „limity využití území“.

Jak plyne z § 26 odst. 1 stavebního zákona, jednou ze součástí obsahu územně analytických podkladů jsou limity využití území, tedy zachycení omezení změn v území z důvodu ochrany veřejných zájmů. Jinou součástí obsahu územně analytických podkladů pak je zachycení záměrů na provedení změn v území. Nelze tedy postavit rovnítko mezi záměry na provedení změn v území a limity využití území.

41. Územně analytické podklady pro správní obvod obce s rozšířenou působností Jablonec nad Nisou, na něž poukázal navrhovatel, v souladu s vyhláškou č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, obsahují mj. výkres limitů využití území. Zde se jakýkoli záměr týkající se prodloužení tramvajové trati neobjevuje, neboť v této části obsahu územně analytických podkladů nemá své místo. Dvě varianty prodloužení trati se objevují v samostatném výkresu záměrů na provedení změn v území a jsou rovněž zmíněny v textové části podkladů pro rozbor udržitelného rozvoje území. Tyto záměry nicméně nepředstavují limity využití území ve smyslu, že v územním plánu nelze koncipovat jakékoli záměry jiné. I dle textové části územně analytických podkladů mají sloužit k porozumění hlavních záměrů v území, upozorňují na nutnost dořešení konkrétních lokalit a mají pomoci starostům při formulaci zadání územně plánovací dokumentace v širším kontextu několika obcí.
42. Dle názoru soudu představuje vyjádření záměrů v územně analytických podkladech především ochranu těchto záměrů, jež se má při přípravě územně plánovací dokumentace projevat tak, že nelze plánovat využití území, kde má do budoucna dojít k realizaci záměrů uvedených v územně analytických podkladech, k účelu kolidujícímu s konkrétním záměrem. Území je tedy třeba vyhradit plánovanému záměru a nečinat např. na úrovni územního plánu kroky ke zmaření záměru. K ničemu takovému však v daném případě nedošlo. Odpůrce pouze využil území, v němž byl v rámci územně analytických podkladů zachycen záměr na prodloužení tramvajové trati, k vyjádření tohoto záměru také v územním plánu. Skutečnost, že územním plánem přijaté řešení představuje v podstatě spojení obou záměrů na prodloužení trati zachycených v územně analytických podkladech, kde byly označeny jako varianty, není důvodem pro zrušení napadené části územního plánu. Na základě územně analytických podkladů byly pro prodloužení trati vymezeny jak ulice XXX, tak XXX. Územním plánem nebyly tyto ulice určeny k účelu, jenž by realizaci trati odporoval. Plánování záměru nad rámec toho, jak byl zachycen v územně analytických podkladech, kdy je využito současně obou původně zamýšlených variant, není pochybením v podobě překročení závazných limitů využití území.
43. Odpůrce se prodloužení tramvajové trati věnoval i v odůvodnění územního plánu. Na straně 66 odůvodnění je výslovně uvedeno, že k zapracování zokruhování trasy bylo přistoupeno, aby tak do budoucna nebyla vyloučena realizace ani jedné z původně uvažovaných variant. V případě přistoupení k realizaci bude na odpůrci, zda využije plánovaného okruhu jako celku, nebo případně pouze jeho části, čímž by mohlo dojít k naplnění některé z předem

uvažovaných možností. Pokud se v odůvodnění výslovně neporovnává v územním plánu zachycené prodloužení tramvajové trati se záměrem uvedeným v územně analytických podkladech, nezpůsobuje tato skutečnost nepřezkoumatelnost územního plánu, neboť takového porovnání nebylo třeba. Z výše zmíněného je ostatně geneze od dvou variant po jediný okruh zcela zřejmá. Pokud měl navrhovatel zájem na podrobnější diskuzi či bližším zdůvodnění řešení, měl být aktivní především v procesu přijímání územního plánu, kde měl možnost uplatňovat námitky. Odpůrci nelze vytýkat nedostatek odůvodnění takového řešení, k němuž veřejnost připomínky či námitky vůbec neuplatnila.

44. Limit využití území nepochybně představuje (v územně analytických podkladech vyjádřená) přítomnost nemovitých kulturních památek či památkové zóny v Jablonci. Vedení tramvajové trati v sousedství kulturních památek však soud za překročení limitu nepovažuje, k námitkám navrhovatele týkajícím se ohrožení kulturních památek nicméně především uvádí, že v procesu tvorby a přijímání územního plánu hájil zájmy na ochraně kulturních památek příslušný orgán státní správy na úseku památkové péče, konkrétně Krajský úřad Libereckého kraje, který k návrhu územního plánu se zapracovaným prodloužením tramvajové trati do centra města neměl připomínek. Navrhovateli naopak hájení veřejného zájmu na úseku památkové péče nepřisluší, jeho nemovitost, jak plyne i z návrhu, kulturní památkou není, a navrhovatel proto v tomto směru nemůže být ve smyslu § 101a s. ř. s. dotčen ve svých právech. Jeho námitkám týkajícím se ochrany kulturních památek nelze již z tohoto důvodu vyhovět.
45. Argumentací ohledně nepřipustného nadřazení zájmu na prodloužení trasy tramvaje nad jiné veřejné i soukromé zájmy se již navrhovatel dostává k jím namítané neproporcionalitě územního plánu. Veřejné zájmy byly v předcházejícím procesu hájeny zejména dotčenými orgány, své soukromé zájmy mohl navrhovatel bránit především cestou námitek a za jiné soukromé osoby není oprávněn v tomto řízení vystupovat. Soud opakuje, že na základě výše uvedených judikatorních závěrů, s nimiž se ztotožňuje, není oprávněn řešit námitky týkající se přiměřenosti přijatého řešení. Je nepochybné, že územní plán upřednostňuje některé zájmy na úkor zájmů jiných, pakliže však navrhovatel tyto námitky nevznesl v průběhu procesu pořizování územního plánu, nemůže s nimi být úspěšný v případě, že je poprvé uplatnil až v řízení před soudem. Námitky týkající se vlivu stavby a provozu tramvajové trati na nemovitost navrhovatele např. v důsledku hluku či vibrací navíc bude navrhovatel oprávněn vznášet v navazujících řízeních, pokud bude odpůrce nadále usilovat o realizaci prodloužení trasy tramvaje.
46. Soud uzavírá, že vzhledem ke shora uvedenému neshledal důvod ke zrušení napadené části územního plánu Jablonce nad Nisou. Proto podaný návrh v souladu s § 101d odst. 2 s. ř. s. zamítl.
47. O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl

úspěšný odpůrce, ten však není malou obcí, která by nebyla materiálně či personálně schopna v rámci výkonu své běžné činnosti hájit přijatý územní plán v řízení před soudem, proto soud odpůrci náhradu nákladů řízení nepřiznal.

48. Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení pak krajský soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že se jim právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává, neboť osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu pouze těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil; případně jim soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě však krajský soud osobám zúčastněným na řízení splnění žádné povinnosti, v souvislosti s níž by jim vznikly náklady, neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 9. dubna 2019

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu